

הוא כחוש משאר הבחורים. החגור מתוח עליו. המימיה אינה מקפצת, הוא קשר אותה בשרוך להגורה. סוף סוף אין הוא טירון. כבר שנה וחצי בצבא. שנה וחצי הספיקו לבסס אצל גדי תיאוריה שלימה על ההליכה, מעין פילוסופיה של הולכי רגל.

כל אדם שרוצה ללמוד ללכת צריך קודם כל לעבור כמה משברים בהליכה. צריכים ללכת וללכת עד שהכוחות מתחילים לעזוב אותך ואתה מרגיש שאתה מוכן לתת את כל העולם בשביל לנוח כמה רגעים ולשתות לגימה. אבל דוקא אז אתה מתחיל ללכת יותר מהר. המפקד מדרבן אותך. אתה חושב שאתה הולך למות, שצור רגע אתה גופל. אבל איך שהוא אתה ממשיך. פתאום אתה מרגיש שלא איכפת לך ללכת עד סוף העולם בלי לשתות כלום. זה סימן שנהיית גבר ואתה יודע ללכת."

איפה למד גדי, שקלה לפני שש שנים מעיראק, תיאוריה מעניינת וזו? בתנועה. "הלכתי לקיבוץ עברון, עשינו מסעות למצדה, עין גדי ולמכתשים. הצעדה זה כלום לעומת אז. בטח היינו אז יותר צעירים."

★ ★ ★

אוטובוסים ברגל

ה כביש רץ מתחת לרגליים. הכל חוקף נמהירות של סרט נע. ילדי מעברה יהפיים בצד הדרך, נערות בית ספר בתלבושת לבנה זורקות פרחים צהובים, נשות מושב יוצאות עם כרי חלב. בצד הדרך שקע אוטובוס גדול שגיטה לעקוף את הצועדים.

גם אוטובוסים ילכו היום ברגל, אומר אחד הצועדים ומבלי להשוב הרבה כבר נמצאים הבחורים משני צדיה של המכונית המגושמת ומתחילים לדחפה ולחלצה. אחר כך שוב הולכים. הולכים ושרים. השירים כבר יוצאים מהגרון מבלי לחשוב עליהם. העיניים תקועות בנעלי הוהלך הפנים והראש העייף מוצף מחשבות. מה חושבים?

ואן חיים, 20, יליד טריפולי ותושב מעברת בית ליד, חושב על היידיה. מי חלם פעם שילך ליחד קרבת? אבל עכשיו הוא מבוסס, הוא פשוט אוהב להשתפשף. השפשוף הגדול והרציני באמת היה המסע הגדול של 200 הקילומטרים לאורך גבול סיני, מניצנה לאילת. זה היה נסע! אנשים סחבו כמו פירות, הלכו שמונה ימים שלמים דרך מדבר והרים, ולמדו להכיר את השטח.

"חיל שמן" צועק ילד מהמדרכה. סרן יהודה בריא-הגוף, הצועד בעקבות הקבוצה, אינו נעלב. יהודה הוא בעל שיער מסולסל. הוא יליד הונגריה ותניך כפר הנוער בן שבע. בצבא הוא משרת כבר שבע שנים. היחסים בינו לבין פיקודו הטוראים אינם סובלים מרשמיות מיותרת או מקפונות שלא לצורך. "ביחידה שלנו, יחידה שחיה כל הזמן בשדה, יחידה שבאה מפעילות קרבית לצעדה וחזרת אליה לאחר הצעדה, יש דברים חשובים יותר מאשר הבולשיט", אומר יהודה.

זה היה בקרבות ששת הימים בסיני. כוח גדול גערך להתקפה על מוצבי האויב המגודרים והמבוצרים היטב. יחידת חיל ההנדסה פנתה שביל צר בשדה מוקשים. בשביל זה עמדו לעבור כוחות השריון הפרוצים אל המוצבים. בראש ההולכים היתה יחידתו של יהודה. הוא ישב בגיפ הראשון. הגיף הראשון העובר בלילה דרך שדה מוקשים. מאחורי הגיפ, שטס בין רעמי התפוצצויות פגזי האויב, הוזנב סרט לבן שסימן לבאים אחריו את המסלול הפנוי.

כמה אנשים נפצעו מההפגזה, אבל הגיפים עברו בשלום. זהלם נסע על אותו שביל מאחוריהם עלה על מוקש. קבוצת תותחנים חולפת בצעידה מהירה על פני קבוצת גולני. לא חשוב, שיעברו להם. המהירות היום אינה קובעת. קובעת ההופעה הקבוצתית, קובעים המוראל וההור פעה החיצונית. למי יש סיכויים לנסוע להולנד? כל אחד חושב שמגיע לו. הצנחנים שעברו ביום הראשון את מסלול המכשולים בסכום נקודות גבוה — סתם גיבורים בצבעים טבעיים. לנח"ל חוף יש עוד פעם סיכוי לקחת את המקום הראשון. יש כוורת דבורים ליד מאהל הנח"ל. חברה, מה

שדושת המוסקטרים. שלושה סגנים גבוהי קומה אלה שתלו על גבם את השילוט "שלושה מוסקטרים" בצירוף מספר כרטיס הכניסה, היו את חוליות הצועדים הבודדת הטובה ביותר: עמוס מדרוני, יעקוב מושקובסקי ויצחק שורץ.

מסדר רגליים. הרגליים היחפות שייכות לקבוצת הצנחניות **קדימה צעד.** בעזרת אבא ואמא יכול גם הוא לצעוד.

דעתכם שהלילה עושים קצת שמח ל דבורים, שילכו לישב אצל הנח"ל? לפני הסוף, חניה קצרה. מהמכונית מורידים את בקבוקי החלב. ואנשים בולעים את המשקה. צלילי החצוצרה הד ערבים שוב משתפכים, והם מצטרפים בשירה הרישית.

אין זה משנה אם יזכו במקום הי ראשון או במקום השני. הפרס אינו המטרה. העיקר הוא ששלושים אנשים המהווים את היחידה רצו לעשות יחד משהו, התאמצו יחד לעשותו למרות הי קשיים, והגיעו יחד לסוף. זאת המטרה.

★ ★ ★

כמו גברים

נ עריים — נעלי צנחנים, הח גור ירוק ומהודק, הצעידה — צעידה גברית ועל החזה מתנוססים כנפי הי צנחן. אבל הראשים מתחת לכומתות האדומות הם ראשי נערות. רנה גוברמן ממשמר השרון, מוצקת ויפת פנים, גותנת מתוך השורה את הפקודות: "הרם ראש! זקוף קומה! ישר שורות!" אין צורך מיוחד בעצות טובות אלה שמשמיעה רנה כל כמה דקות, שכן תריסר הכפות האדומות צועדות ממש כזאבים ההולכים לטרוף סבתות.

"היי הופה! ועוד פעם — הופה! יותר חזק — הופה! יותר חלש — הופה! יותר במרץ — הופה! והי

אוי אוי נעריים! גיבורות הצעדה הן כמובן הנעליים האלמוניות, שבכושר עמידתן וסבילותן תלוי לא במעט גורל הקבוצה הצועדת.

רגל רגל! השיטה המקובלת למנוחת הרגליים ולהחזרת מחזור הדם למהלכו הרגיל היא הרמתן לגובה והשענתן על המכונית.